

π. Σπυρίδων Βασιλάκος: Από τον Όσιο Ιερώνυμο τον Σιμωνοπετρίτη στον γέροντα Αιμιλιανό τον Αγιορείτη

/ [Ενορίες](#)

Ζούσαν μέσα στην αγία σιωπή η οποία σμίλεψε το λόγο τους ο οποίος ήταν προφητικός, πατερικός και άγιος. Ήταν λόγος που μπορούσε πραγματικά να αγγίξει ψυχές, να θεραπεύσει τραύματα και πληγές της αμαρτίας και να γίνει δρόμος προς τον Χριστό. Ο λόγος τους έγινε Χριστός και γι' αυτό όταν μίλαγαν, έδιναν Χριστό στον άνθρωπο.

- Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Ομιλία με θέμα ««Από τον Όσιο Ιερώνυμο τον Σιμωνοπετρίτη στον γέροντα Αιμιλιανό τον Αγιορείτη», πραγματοποίησε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Βασιλάκος, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 27 Νοεμβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΠΙΑ εν δράσει...», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισσα.

Η ομιλία του π. Σπυρίδωνα ήταν αφιερωμένη σε δύο ιδιαίτερες πνευματικές προσωπικότητες και ασκητικές φυσιognωμίες, τον Όσιο Ιερώνυμο τον Σιμωνοπετρίτη και τον διάδοχο του, όχι μόνο στον ηγουμενικό θρόνο της Σιμωνόπετρας αλλά και στα χαρίσματα και την αγιότητα, τον Γέροντα Αιμιλιανό.

Η Σιμωνόπετρα είναι ένα μοναστήρι που έδωσε πολλά αστέρια, πολλούς αγίους στον πολύφωτο ουρανό της Εκκλησίας αλλά και στην ανθρωπότητα, μεταξύ αυτών ο Όσιος Ιερώνυμος και ο Γέροντας Αιμιλιανός.

«Στην παιδική τους ζωή και οι δύο, έζησαν σε ένα πνευματικό κλίμα, δηλαδή μεγάλωσαν με τους βίους των αγίων, το Γεροντικό, την Αγία Γραφή. Είναι σημαντικό το παιδί να μεγαλώνει σε ένα τέτοιο κλίμα και να αναπνέει μία τέτοια πνευματική ατμόσφαιρα, γιατί το Ευαγγέλιο, τα Συναξάρια και τα Γεροντικά είναι το καθαρό, το αγνό, το αληθινό και το άγιο. Το Ευαγγέλιο είναι η αγάπη του Θεού στον άνθρωπο, Συναξάρι και Γεροντικό είναι η αγάπη του ανθρώπου σε αυτόν τον Θεό που τόσο τον αγάπησε.»

Επειδή η ψυχή του παιδιού είναι καθαρή και αγνή, έλκεται από αυτά και τα μαγνητίζει. Η καθαρή ψυχή μαγνητίζει την καθαρότητα, την αγιότητα, την αγάπη, την αθωότητα και τα υιοθετεί.

Ο Γέροντας Αιμιλιανός μεγαλώνει δίπλα στη γιαγιά του, που αργότερα έγινε μοναχή, με μία φράση η οποία έγινε τελικά το προζύμι της ψυχής του, λέγοντας του ότι εάν θα είναι ήσυχος, τότε και τα σπλάχνα του θα κράζουν τον Θεό. Δηλαδή, όπως εξήγησε ο π. Σπυρίδων, η γιαγιά του μίλησε για μία άλλη ησυχία, εσωτερική, που όταν την γευτεί ο άνθρωπος μπορεί μετά να ακούσει τον Θεό και μπορεί με όλο του το είναι, να κραυγάσει προς Εκείνον.

Όταν ο Όσιος Ιερώνυμος βρισκόταν στο Μετόχι της Σιμωνόπετρας στον Βύρωνα

το 1943, η Αθήνα ήταν ένα πεδίο μάχης. Οι όλμοι, οι χειροβομβίδες, οι σφαίρες, χτυπούν τους τοίχους του Ναού, ο Άγιος λειτουργεί και λέει χωρίς ταραχή στους ανθρώπους που έχουν ανησυχήσει, «σιωπή, σιωπή».

«Αυτό που λέει η γιαγιά του Γέροντα Αιμιλιανού και αυτό που λέει ο Όσιος Ιερώνυμος, αυτή η σιωπή είναι μία πνευματική κατάσταση την οποία δεν έχουμε συνειδητοποιήσει μέσα στην τόση φασαρία που ζούμε.

Αυτή η σιωπή είναι η φυσική ατμόσφαιρα μέσα στην οποία ο άνθρωπος αποκτά αυτογνωσία, προσεύχεται, δηλαδή μπορεί να επικοινωνήσει και να κοινωνήσει ουσιαστικά τον Θεό του, και μπορεί να δει και τις σχέσεις του με τους άλλους ανθρώπους. Αυτήν την σιωπή μαθαίνει από τα παιδικά του χρόνια ο Γέροντας Αιμιλιανός, αυτήν την σιωπή διδάσκει και σκορπίζει ο Όσιος Ιερώνυμος.»

Ο Γέροντας Αιμιλιανός έλεγε και ζούσε ότι η εσωτερική ησυχία είναι η αιώνια κραυγή ενώπιον του Θεού. Και διαπιστώνουμε, συνέχισε ο π. Σπυρίδων, ότι οι δύο αυτές μορφές, μέσα στην σιωπή και την προσευχή, βρήκαν τη θέση του ανθρώπου που είναι ενώπιον του Θεού, σε αυτό το ύψος για το οποίο δημιουργήθηκε ο άνθρωπος.

Ζούσαν μέσα σε αυτήν την αγία σιωπή η οποία σμίλεψε το λόγο τους ο οποίος ήταν προφητικός, πατερικός και άγιος. Ήταν λόγος που μπορούσε πραγματικά να αγγίξει ψυχές, να θεραπεύσει τραύματα και πληγές της αμαρτίας και να γίνει δρόμος προς τον Χριστό. Ο λόγος τους έγινε Χριστός και γι' αυτό ότανμίλαγαν, έδιναν Χριστό στον άνθρωπο.

«Μας διδάσκουν την πορεία της προσευχής και βλέπουμε ότι η ζωντανή προσευχή τους ενώπιον του Θεού, ήταν ενώπιος ενωπίω. Η προσευχή τους έγινε το προζύμι της πράξης, της σχέσης με τον άλλον, της έκφρασης, της διάθεσης, δεν υπήρχε κάτι χωρίς την προσευχή.

Αυτοί οι δύο άνθρωποι δεν έκαναν προσευχή, έγιναν προσευχή. Γιατί όταν σταθείς με εσωτερική σιωπή, με ταπείνωση ενώπιον του Θεού, δεν κάνεις προσευχή, δεν έχεις να πεις τίποτα, αλλά γίνεσαι ολόκληρος προσευχή.»

Η προσευχή είναι ένα αλεξίσφαιρο για τον άνθρωπο, τόνισε ο π. Σπυρίδων, γι' αυτό στη ζωή τους, από τη στιγμή που διαρκώς και αδιαλείπτως προσεύχονταν, δεν είχαν φόβο και συνέβαιναν παράδοξα πράγματα, αλλά ποτέ δεν φοβήθηκαν. Ο αγώνας τους ήταν ότι δεν άφησαν καμία πόρτα και κανένα παράθυρο της ύπαρξης τους που να μην το ανοίξουν προς το Φως του Χριστού.

Όταν φθάνουν σε αυτό το σημείο, ακολουθώντας την αγία σιωπή, την αδιάλειπτη προσευχή, στέκονται ενώπιον του Θεού, τότε αρχίζουν και αποκτούν χαρίσματα.

Ο Όσιος Ιερώνυμος μπορούσε να ανοίξει την ψυχή και την ζωή των ανθρώπων και

να την διαβάσει με τόση ευκολία, όπως εμείς διαβάζουμε ένα βιβλίο. Ο Γέροντας Αιμιλιανός έβλεπε τα βάθη της ψυχής του ανθρώπου και έφτανε στο βάθος της ερμηνείας των Γραφών και των Πατέρων της Εκκλησίας.

«Και πριν φτάσουν εκεί και οι δύο ήταν πιστοί σύζυγοι της αυτογνωσίας. Είχαν γνωρίσει πολύ καλά τον εαυτό τους μέσα σε αυτό το Φως, το οποίο έβαζαν διαρκώς μέσα στην ύπαρξη τους. Οπότε βρήκαν τον εαυτό τους, ταπεινώθηκαν πολύ, δόθηκαν στον Χριστό και ο Χριστός τους δόθηκε, η ζωή τους ήταν μία θεία Λειτουργία.»

Οι άνθρωποι αυτοί είχαν πολλούς και μεγάλους πειρασμούς, όπως συκοφαντίες, διώξεις, και υπάρχουν περιστατικά από τη ζωή τους όπου βλέπουμε την ειρήνη μέσα τους και το πως η ταραχή των ανθρώπων γύρω τους, ήταν αδύναμη να ταραξει την εσωτερική τους ειρήνη που είναι ο ίδιος ο Χριστός, είπε χαρακτηριστικά ο π. Σπυρίδων.

Και ένιωθαν ότι η παρουσία του Χριστού είναι ουσιαστικά πόλεμος του πειρασμού, γιατί μέσα από τους πειρασμούς με τον αγώνα τους και μέσα από τους πόνους με την υπομονή τους, κοινωνούσαν την παρουσία του Θεού.

«Το μεγάλο χάρισμα και των δύο, είναι ότι είχαν γίνει μία καρδιά και αυτό σημαίνει ότι άρχισαν να τροφοδοτούν κάθε μέλος με αυτό που είχαν, δηλαδή τον

Χριστό. Και είναι μεγάλο χάρισμα να γίνει κανείς καρδιά και να διατηρήσει ένα ολόκληρο σώμα τροφοδοτώντας το.»

Η λατρεία τους στον Χριστό έγινε αγάπη στον άνθρωπο και αυτό φαινόταν στην εξομολόγησή τους., όπου και οι δύο δεν ήθελαν να μεγαλώσουν τον πόνο του ανθρώπου. Δεν ήθελαν να ερεθίζουν τις ψυχές αλλά να τις θεραπεύουν και προσπαθούσαν να διδάξουν στον άνθρωπο έναν άλλον πόνο που γεννάει την θεραπεία των πόνων που είχαν. Και αυτός ήταν ο πόνος της μετανοίας και η μετάνοια είναι γέννα, έχει πόνο αλλά αυτός ο πόνος είναι που θα φέρει τη χαρά γιατί η μετάνοια γεννάει τον Χριστό στον άνθρωπο.

Είχαν και οι δύο νουν καθαρό, αγάπη γνήσια, υπομονή ηρωική και όραση πνευματική δυνατή. Και οι δύο αυτές άγιες μορφές από τη στιγμή που έγιναν καρδιά και άρχισαν να δίνουν Χριστό, αποκτούν το χάρισμα της χαράς, επεσήμανε ολοκληρώνοντας τον λόγο του ο π. Σπυρίδων.

Δεν είναι η κοσμική χαρά, αλλά είναι η χαρά της αγάπης , της πρόνοιας, του ελέους, της παρουσίας, της βασιλείας του Θεού. Και έχοντας αυτήν την χαρά της παρουσίας του Θεού, προσπαθούσαν να την μεταδώσουν σε έναν θλιμμένο άνθρωπο από την παρουσία και την τυραννία του εγωισμού του και να τον ελευθερώσουν.

«Ο Όσιος Ιερώνυμος και ο Γέροντας Αιμιλιανός είχαν την χαρά που ελευθερώνει και την ελευθερία που χαροποιεί. Γι' αυτούς χαρά και ελευθερία ήταν ο Χριστός και ο Χριστός που είναι η χαρά νίκησε την θλίψη του κόσμου. Αυτό έζησαν, αυτό δίδαξαν, αυτό ομολόγησαν, αυτό έδωσαν οι μεγάλοι αυτοί Πατέρες μας.»

